

Andreu Martín

La perfecció no existeix

La cambra és petita, l'espai just per a un escriptori amb ordinador i tres cadires, dues en un costat de la taula, i la tercera a l'altra banda. Les parets, de color blau grisós, no tenen cap ornament, cap marc, cap pòster, cap finestra, cap indicació de res.

L'home que entra està cansat, mal afaitat, els ulls vidriosos i vermells, mal pentinat, la roba arrugada, com si la nit anterior no se l'hagués tret per dormir, si és que ha dormit. Tracta de semblar jovial i desimbolt, però només ho aconsegueix, amb prou feines, fent un esforç excessiu. Somriu i parla molt de pressa, però de tant en tant els nervis s'imposen amb un sospir inoportú i li tremolen les mans.

L'home que el rep no tracta de semblar res.

BERTRAN: Hola, bona tarda. Sergent Gómez? Que m'han dit que em volia veure, que preguntés per vostè. Alfons Bertran, encantat. (Li ofereix la mà, el sergent encaixa sense entusiasme.) Perdoni si he trigat una mica, però he tingut un matí fatal...

SERGEANT: Segui, sisplau.

BERTRAN: ... Però fatal, fatal. Una nit, de fet. Una nit espantosa, que he hagut d'anar a treballar sense dormir, no sé si m'explico, que només m'ha faltat això, que em diu el cap «Que t'ha trucat la policia», «No fotis», a mi mai no m'havia trucat la policia, bé, vostè ja ho deu saber, això, perquè segur que ha mirat la meva

fitxa, ni una multa de trànsit, oi que no?, bé, alguna me n'han posat, però l'he pagat religiosament...

SERGEANT: Vol seure, sisplau?

BERTRAN: Com?

SERGEANT: Que sigui.

BERTRAN: Que sigui? Ah, sí, sí, oi tant. Gràcies. Estic una mica nerviós perquè és la primera vegada que em citen aquí, a veure què volen, que m'ho ha dit el cap de departament: «A veure què volen, que és la primera vegada que la policia truca aquí, al despatx». Li dic: «Ni puta idea». Li ha estranyat que em truquésiu a la feina, diu: «Com és que et truquen a la feina?», dic: «No ho sé, a mi és la primera vegada que em truca la policia, ja sigui a la feina o a casa». O sigui que a veure...

SERGEANT: Em permet el seu document d'identitat, sisplau?

BERTRAN: Com diu?

SERGEANT: Em permet el seu document d'identitat, sisplau?

BERTRAN: Ah, sí, és clar, el document d'identitat, suposo que això és el que fan sempre, oi? (Busca a la butxaca del darrere dels pantalons. Treu una cartera i, de la cartera, un DNI.) Com per allò de documentar-se...

Allarga la targeta cap al sergent, però aquest no fa gest d'agafar-la.

SERGEANT: És el seu?

BERTRAN: Com?

SERGEANT: El DNI. És el seu?

BERTRAN: Sí, és clar que és... (Ho comprova. Ara potser podem veure que li tremola la mà. S'està més estona del compte. Llegeix i pensa, llegeix i pensa.) No. Vicent Naval Grau. Ostres, no, no és el meu. Vicent Naval Grau.

El sergent Gómez li mostra una bossa de plàstic transparent que conté un DNI.

SERGEANT: El seu el tinc aquí.

BERTRAN: Ah.

SERGEANT: Sap on l'hem trobat?

BERTRAN: El què?

SERGEANT: El seu. Aquest DNI. Sap on l'hem trobat?

BERTRAN: A la cartera del Vicent Naval? És clar. Ho suposo, no? Si el del Vicent és a la meva cartera, el meu devia ser a la seva. (El sergent es manté impassible, esperant que el Bertran s'expliqui.) Sí, perquè ahir vam estar jugant amb els DNI. Bé, jo vaig treure el meu, ell va treure el seu, per comprovar les dates de naixement...

SERGEANT: Les dates de naixement.

BERTRAN: Sí, perquè el Vicent semblava molt més jove del que era. Diu: «Jo tinc dinou anys», li dic «Imposible, setze com a molt», diu «No, no, dinou», dic «Doncs no ho sembla». Ens acabàvem de conèixer. Aquella mateixa tarda. De fet, no ens coneixíem de res. Vull dir que abans no havíem coincidit enlloc. Ens vam veure per primera vegada aquella tarda al teatre de l'Aliança, sap quin vull dir?, el de la rambla del Poblenou, els dos ens havíem presentat a un càsting. Que es prepara un musical, una adaptació del *Carrer Quaranta-dos*. Necessiten cinquanta persones, cinquanta persones, que sàpiguen ballar claqué. Bé, jo no soc cap Fred Astaire i cal dir que el Vicent tampoc, pobret, però si en necessiten cinquanta, ho parlàvem amb el Vicent, si en necessiten cinquanta no es poden posar gaire exigents; entre cinquanta persones ballant alhora, ningú no s'hi fixarà si n'hi ha dos que no ho fan perfecte-perfecte. D'això parlàvem i, parlant, parlant, que si això que si allò, vam acabar sortint junts a fer unes cerveses. Ho dic perquè d'això ens coneixíem, no ens coneixíem d'abans. I no ens van triar, ni a l'un ni a l'altre. «Següent!» Encara no has fet dos saltets i ja criden «Següent!», així, com si hi hagués milers i milers de ballarins del Bolxoi esperant a la porta, «Següent!». I apa, cap a casa, fa cinc mesos que assages, què dic cinc mesos, cinc anys fa que jo estudio claqué i soc el primer

de la classe, i encara no t'ha donat temps de fer tres saltirons i ja t'envien cap a casa. «Següent!» Però perdoni, que vull dir que el Vicent i jo ens acabàvem de conèixer. Això és el que volia dir.

Un instant de silenci.

SERGEANT: No, continuï, continuï.

BERTRAN: Que no ens coneixíem de res, vull dir.

SERGEANT: Però es van intercanviar els DNI.

BERTRAN: Ah, sí.

SERGEANT: Perquè vostè volia saber quina edat tenia el Vicent Naval.

BERTRAN: Vam anar a fer unes cerveses. I, parlant, parlant, va sortir allò de l'edat. Que si tu deus ser menor d'edat, que si no, que en tinc dinou, bé, coses d'aquelles que es parlen. I mira el meu DNI, i mira tu el meu, i ja està, ens els vam intercanviar sense adonar-nos-en. (Dona el relat per acabat.) Però, bé, ja tinc el meu i ja està.

Espera que el policia li lliuri el DNI de la bosseta de plàstic, però el sergent no té cap intenció de fer-ho.

SERGEANT: Què més van fer, el Vicent Naval i vostè, ahir a la nit?

BERTRAN: Què més vam fer?

SERGEANT: Sí. Què més van fer?

BERTRAN: Vam anar a sopar junts. Se'ns van fer les... Vam sortir del càsting cap a les vuit, quarts de nou, i vam anar a fer unes canyes a la rambla del Poblenou, que s'estava molt bé, molt fresquet, allà a la terrassa. I, després, vam anar a sopar a aquella bodega que hi ha al carrer del Doctor Trueta, que es diu El Nou Porró i es menja de meravella. Unes carxofes fregides, un popet a la gallega, unes patates braves, pa amb tomàquet i vi, molt vi, això sí. Després, vam anar a prendre uns gintònics, que els fan molt bons allà a prop, a Marià Aguiló, un lloc que es diu MésDvi. I el Vicent es va entestar a ensenyar-me un bar del carrer de Badajoz, que es diu

Telón de Akiles, on fan dos cubates per sis euros... I un altre indret, al carrer de Pere IV, on ofereixen vint còctels per vint-i-cinc euros...

El Bertran s'adona que el sergent està llegint una llibreta negra, com si estigués confirmant una informació coneguda. Sí, és veritat, van estar en cadascun dels locals que esmenta. La nit del Poblenou és molt rica.

SERGEANT: Qui pagava?

BERTRAN: Jo. O a mitges. No me'n recordo.

SERGEANT: No crec que el Vicent es pogués permetre gaires despeses.

BERTRAN: Bé...

SERGEANT: Vostè, en canvi, es guanya la vida. Treballa en una agència de comunicació. El Vicent estava a l'atur.

BERTRAN. No, no, bé, no ho sé. Suposo que pagava jo. Ell em va portar a llocs econòmics, d'aquells de dos cubates a sis euros. És possible que tot ho pagués jo. No ho sé. Anàvem molt borratxos.

SERGEANT: De què parlaven?

BERTRAN: De còmics. Bé, primer de càstings i d'experiència teatral i coneguts comuns, però de seguida de còmics, perquè va coincidir que tots dos som molt aficionats als tebeos. Allò que passa, que sembla que haguéssim viscut la mateixa infància. El meu pare em comprava còmics cada diumenge, i ell que deia: «Ostres, a mi també!». Jo soc més dels clàssics, d'*El Príncipe Valiente* de Foster, de Milton Caniff, de *Big Ben Bolt*, de *Rip Kirby*... Però també conec els moderns: l'*Astèrix*, el *Visir Iznogoud*, el *Blueberry*... El *Corto Maltés*, a tots dos ens apassiona Hugo Pratt... Ens ho vam passar d'allò més bé, recordant gags, i vinyetes, i títols i peripècies. Ostres, «Jo també, jo també»...

SERGEANT: I van anar a casa seva.

BERTRAN: Vam anar a casa seva.

SERGEANT: A casa seva de vostè.

BERTRAN: No. A casa seva d'ell. A casa seva del Vicent.

El sergent comprova les notes del quadern de color negre.

SERGEANT: A casa del Vicent?

BERTRAN: Sí.

El sergent arrufa les celles, encuriosit.

SERGEANT: I drogues?

BERTRAN: Què?

SERGEANT: Van prendre pastilles? Coca?

BERTRAN: No.

SERGEANT: Amfetes? Per aguantar.

BERTRAN: Sí. Suposo que sí. Si no, no hauríem pogut aguantar. Vam fer moltes barreges. El vi del sopar, i uns *xupitos*, i els gintònics, i els cubates. I, sí, el Vicent portava unes pastilletes, potser sí. Ell n'hi deia «reconstituents». Potser sí. Anàvem molt cecs. No recordo ben bé què vam fer.

SERGEANT: Van anar a comprar les pastilles a algú?

BERTRAN: Què?

SERGEANT: Van anar a comprar les pastilles a algú?

BERTRAN: No, no. El Vicent ja les duia a sobre. Es-colti'm, ara que hi penso, no n'estic gaire segur. Anàvem... Al final, no sé ni què vam fer.

SERGEANT: On van anar a comprar les pastilles?

BERTRAN: No les vam anar a comprar. Les portava el Vicent. A la butxaca, en una bosseta de plàstic. Jo no en volia prendre. No m'agrada. Ell va insistir. «Prova. Només és un reconstituent. Et sentiràs millor.» Deia que, si prenia aquelles pastilles, se'm trauria l'efecte de l'alcohol. I potser sí. Feien riure molt. (No riu en recordar-ho. No riu gens.) Feien riure molt. Ens petàvem de riure. (Fins i tot diríem que s'està deprimint en recordar-ho. Sospira, com si no pogués respirar bé.) Ens havíem d'estintolar l'un en l'altre.

SERGEANT: Van caure a terra de tant riure.

BERTRAN: Vam caure a terra de tant riure.

SERGEANT: Això passava a casa del Vicent o a casa seva?

BERTRAN: A casa del Vicent.

SERGEANT: O sigui, que hi van anar, a casa del Vicent.

BERTRAN: Bé, no. Ell va anar a casa seva. Vam anar junts, però jo no hi vaig entrar. El vaig acompanyar fins a casa seva. Bé, fins al seu carrer. Ens vam acomiadar davant de casa seva.

SERGEANT: I aleshores, vostè què va fer?

BERTRAN: Jo...

SERGEANT: Se'n va anar a la seva?

BERTRAN: Sí. No. Miri: estàvem molt borratxos. Gairebé no m'aguantava dret. Se'm feia estret el carrer, sap què vull dir? I me'n vaig anar... No va ser bona idea anar a casa seva perquè no era a prop de la meua. Quan vaig sortir, no sabia on era. Vostè dirà: «I per què van agafar un taxi per anar tan lluny per no res?». Jo l'hi diré: anàvem molt borratxos i ens ho estàvem passant d'allò més bé parlant de còmics. Va dir que no es trobava bé, va dir que se n'anava a casa i jo vaig veure un taxi i el vaig aturar. Aleshores, em va dir: «Tio, no tinc peles per pagar el taxi», li vaig dir «Jo et convido» i ens vam ficar dintre. Ell va dir on ens havia de dur.

SERGEANT: Ell ho va dir?

BERTRAN: Sí, és clar. Ell coneixia l'adreça, jo no. Va dir al taxista on ens havia de portar. Però, escolti'm, esperi. Li estava dient que ens vam acomiadar i jo vaig marxar. Vaig caminar i caminar i, bé, no sé com, vaig comprovar de sobte que era molt tard, o molt d'hora, de matí, molt d'hora, i em vaig trobar al Parc del Centre del Poblenou, a prop del carrer del Marroc cantonada Espronceda, que és on es troba l'agència on treballa. No podia més. No m'aguantava dret. I he pensat: «Falta una hora per entrar a treballar». Havia d'anar a casa, dormir una estona, descansar i aixecarme per arribar a temps a la feina? No, no, impossible.

SERGEANT: No l'esperava ningú, a casa seva?

BERTRAN. No. Visc sol. La Paula, la noia que ve a fer

la neteja, però moltes vegades ha arribat a casa i jo no hi era. Té clau.

SERGEANT: Segur que no hi havia ningú a casa de vostè, aquesta nit passada?

BERTRAN: Segur. És clar que sí. Segur.

SERGEANT: Podria haver-s'hi colat algú? Un lladre...?

BERTRAN: No! Què vol dir? Tinc porta blindada, alarma, doble pany de seguretat. Qui vol que hi hagi entrat?

SERGEANT: Només era una pregunta.

BERTRAN: Què em vol dir? Que han entrat a casa meva a robar?

SERGEANT: Només era una pregunta.

BERTRAN: Em sembla impossible, però si es tracta d'això...

SERGEANT: No s'amoïni, sisplau. No en faci cas. Érem al Parc del Centre del Poblenou, carrer del Marroc amb Espronceda, on es troba l'agència de comunicació on treballa.

BERTRAN: De manera que m'he estirat en un banc i he dormit una estona. Amb això i tot, he arribat una mica tard. He anat al lavabo, m'he rentat una mica la cara, no m'he pogut afaitar, però, ostres, aquestes nits de gresca et deixen baldat. Ja no tinc edat, es nota el pas dels anys... M'he posat tres cafès, m'he assegut davant de l'ordinador i, quan estàvem a punt de plegar, han trucat vostès. Que em volien veure d'urgència.

SERGEANT: Hi havia algú, al pis del Vicent?

BERTRAN. No.

SERGEANT: Vostè no hi va veure ningú.

BERTRAN: No. No.

SERGEANT. O sigui, que hi va pujar.

BERTRAN: No, no hi vaig pujar.

SERGEANT: Aleshores, com sap que no hi havia ningú?

BERTRAN: Perquè m'ho va dir. Que vivia sol.

SERGEANT: Perquè vostè l'hi va preguntar.

BERTRAN: No. M'ho va dir. Per... No ho sé, per què m'ho va dir. Anàvem molt borratxos. Parlàvem de tot. Escolti'm: m'està acusant d'alguna cosa?

El sergent el mira sense dir res, com si fos ell qui esperés una resposta.

BERTRAN: Té a veure amb el meu passat? Una vegada em van acusar, ja ho sé. Però després van retirar la denúncia, ni tan sols vam anar a judici. No tinc antecedents de cap mena i, si a la fitxa de la policia hi consta alguna cosa, exigeixo que sigui destruïda la fitxa i oblidada la informació!

SERGEANT: No estem parlant del passat, senyor Bertran. El passat no hi té res a veure, amb tot això. No l'estic acusant de res. No hi ha cap denúncia, no hi ha advocat d'ofici. Només estem parlant.

BERTRAN: Això espero.

SERGEANT: A més, el Vicent no era menor. Aquesta és una de les primeres coses que van tenir clares.

BERTRAN: Efectivament, el Vicent no era menor.

SERGEANT: Dues persones adultes i lliures. Podien fer el que volguessin. Estaven en el seu dret.

BERTRAN: Efectivament. Teníem dret de fer el que volguéssim.

SERGEANT: I ho van fer.

BERTRAN: No ho vam fer! No vam fer res!

SERGEANT: Només van mirar còmics.

BERTRAN: Només vam mirar còmics, sí, senyor!

SERGEANT: I quins còmics van estar mirant?

BERTRAN: Frank Robbins. *Johnny Hazard*. Hi va haver una època que a Espanya li deien *Juan el Intrèpido* o *Juan Furia*.

SERGEANT: I què més?

BERTRAN: I *Spiderman*. *Spiderman* de la primera època. Els de Stan Lee i Steve Ditko del 62, quan el Peter Parker era més autèntic.

SERGEANT: Tot això van mirar.

BERTRAN: Sí, bé. I el *Tarzan*, de Hoggart...

SERGEANT: A casa del Vicent.

El Bertran calla.

SERGEANT: O sigui que sí, que van pujar al pis.

BERTRAN: No, no. Però vaig marxar de seguida.

SERGEANT: Va baixar vostè sol?

BERTRAN. Sí.

SERGEANT: No va baixar ell, amb vostè?

BERTRAN: No. Ell es va quedar dormint a casa seva. Bé, no, no es va quedar dormint, no sé el que va fer, quan jo vaig marxar. Em va acompanyar fins a la porta. Me'n recordo perfectament. Ens vam acomiadar al replà de l'escala. I, ara que ho diu, em sembla que sí que hi havia algú a casa seva.

SERGEANT: Ah, sí?

BERTRAN. Sí. Mentre miràvem els còmics, vam sentir un soroll. Jo vaig dir «Que hi ha algú més?», el Vicent va contestar «No, ningú», però em va semblar que mentia. Hi havia algú. Per això vaig marxar de seguida. Em va semblar que passava alguna cosa estranya, alguna cosa de família o cosa similar. I vaig marxar. Em vaig ficar de pressa a l'ascensor i el vaig deixar allà.

SERGEANT. I on van anar, després?

BERTRAN. No ho sé. Van? No. El Vicent s'hi va quedar, allà. Jo vaig marxar tot sol. Ja l'hi he dit abans.

SERGEANT: A dormir en un banc del parc, a prop de l'agència de comunicació on treballa.

BERTRAN: Sí, senyor. Fins a l'hora d'entrar.

El policia repassa les notes que ja tenia acumulades quan ha arribat el Bertran. Pensarós, mou el cap afirmant, com si estigués arribant a algunes conclusions.

SERGEANT: O sigui que, al final, amb el Vicent no van anar a casa de vostè.

BERTRAN: No. Vam anar a casa d'ell.

SERGEANT: Però m'ha dit que van estar mirant còmics de Frank Robbins, dels primers *Spiderman*...

BERTRAN: Sí...

SERGEANT: ... Que eren els que vostè tenia a casa. Abans ha dit que vostè era l'aficionat a *El Príncipe Valiente*, al *Big Ben Bolt*, al *Rip Kirby*... El que tenia a casa el Vicent era més l'*Astèrix*, el *Visir Iznogoud*, el *Blueberry*...

BERTRAN: Bé. Ell també en tenia...

SERGEANT: El Vicent el va rebutjar?

BERTRAN: A qui? A mi? No.

SERGEANT: Es va ofendre? Es va posar violent?

BERTRAN: No, no, no. No va passar res.

SERGEANT: No va passar res perquè ell no va voler. El va insultar? Se'n va riure, de vostè?

BERTRAN: No va passar res. Jo no vaig pujar a casa seva...

SERGEANT: Ah, no? Abans ha parlat de l'ascensor, del replà de l'escala...

BERTRAN: Bé, sí, hi vaig pujar, però... Estava atordit. Va ser una nit horrorosa.

SERGEANT: Recorda com era el dormitori on van estar mirant còmics amb el Vicent?

El Bertran sembla molt cansat. Molt, molt cansat.

SERGEANT: Se'n recorda?

BERTRAN: Pareds blanques. I la vànova del llit, blava. D'un blau elèctric...

El Bertran calla perquè pren consciència del que està dient.

SERGEANT: Algun detall de decoració que recordi, que li cridés l'atenció...?

BERTRAN: No. Cap.

SERGEANT: El dormitori del Vicent té les parets pintades de vermell, senyor Bertran. I un saxofon penjat sobre el capçal del llit. I la casa del Vicent no té ascensor, senyor Bertran. No era la casa del Vicent, senyor Bertran.

BERTRAN: Ell li va dir al taxista que ens hi portés...

SERGEANT: Potser sí, però ell tenia el DNI de vostè. Potser ho va llegir allà.

El Bertran comprèn el que ha passat i ho està paint a poc a poc, horroritzat.

BERTRAN: Anàvem tan col·locats...

SERGEANT: Parets blanques i vànova blau elèctric sembla més aviat la descripció del dormitori de vostè, senyor Bertran.

BERTRAN: (Sospira, mirant a terra.) Ostres.

SERGEANT: Van anar al pis de vostè al carrer Lope de Vega, senyor Bertran. I van estar mirant els còmics de vostè, senyor Bertran. Clàssics de tots els temps.

BERTRAN: No, jo me n'hauria adonat...

SERGEANT: Anaven tan borratxos...

BERTRAN: No ens coneixíem de res. Ningú no ens havia de relacionar... L'he ficat al llit...

SERGEANT: Al seu llit, senyor Bertran. Al llit de vostè, en el seu dormitori.

BERTRAN: No pot ser. Me n'hauria adonat...

SERGEANT: Anaven tan borratxos...

BERTRAN: (Riu.) A casa meva?

SERGEANT: Suposo que, mentre miraven tires de *Johnny Hazard*, vostè li ha posat la mà al genoll... O li ha volgut fer un petó.

BERTRAN. No sé com ha passat.

SERGEANT: Vostè li ha clavats un cop de puny al nas i ell ha caigut d'esquena i s'ha clavats l'aresta d'una calaixera al clatell. Gairebé no ha sagnat, però la mort ha estat instantània.

BERTRAN: Sí. (Incrèdul.) A casa meva.

SERGEANT: Sí. La minyona, la Paula, ha trobat el cos a casa de vostè, senyor Bertran, ficat al llit de vostè, cobert amb els llençols de vostè, i amb la vànova blau elèctric, i amb el DNI de vostè a la butxaca.

El Bertran aixeca la vista del terra. Encara no s'ho explica.

BERTRAN: I jo pensava: no ens coneixíem de res, ningú no pot establir cap relació entre el Vicent i jo. El crim perfecte.

SERGENT. La perfecció no existeix, senyor Bertran.

BERTRAN: Anàvem tan col·locats...